

med rygdækning i den danske befolkning, hvad det er, vi ønsker. Og spørger man Fremskridtspartiet, hvad vi ønsker, så vi gerne Maastricht-traktaten ophævet igen og unionen rullet tilbage.

Vi er også enige med hr. Keld Albrechtsen i, at hele spørgsmålet om Centralbanken osv. er noget, man burde rulle tilbage. Der har Danmark så taget et forbehold, som gør, at vi i hvert fald formelt ikke deltager i farcen omkring udpegning af Centralbankdirektør osv., men alligevel er det ikke et spørgsmål om at gøre EU til et tagselvord, men et spørgsmål om, at vi er i stand til at svare kvalificeret på, hvad det så er for en udvikling, Danmark ønsker.

Fremskridtspartiet har et bud, Dansk Folkeparti har et bud, Enhedslisten har et bud, og Junibevægelsen har et bud, men hvilket bud er der fra den danske befolkning? Det er der ingen, der med rette kan hævde at de har svar på, før man ved sådan en vejledende folkeafstemning har fået disse tilkendegivelser.

Hr. Heimburger fra Det Konservative Folkeparti mente, at det er urealistiske scenarier. Jeg kan betro hr. Heimburger, at hvis det bliver et nej den 28. maj, vil han opdage, at realismens time oprinder meget hurtigt, og hr. Heimburger bliver også tvunget til at tage stilling til, hvad der skal ske i det fremtidige EU-samarbejde. Det har Det Konservative Folkeparti ikke rigtig taget stilling til. Jeg ved ikke, om man huler med i koret af dem, der siger, at hvis vi ikke kan få Amsterdamtraktaten, må Danmark jo melde sig ud. Det er ikke mit indtryk, at det er hr. Heimburgers holdning. Men hvad skal der så ske?

Hr. Heimburger har heller ikke patent på at vide, hvad den danske befolkning rent faktisk mener. Så om det er et urealistisk scenario, ved vi den 28. maj kl. 21.07, når den første troværdige prognose kommer, der viser, hvordan afstemningsresultatet er blevet.

Fru Anne Baastrup fra SF mente, at der simpelt hen var for kort tid. Vi kunne også godt have ønsket os længere tid til en folkelig debat.

Fru Elisabeth Arnold fik rent undtagelsesvis, i hvert fald når det gælder EU-området, sagt noget meget rigtigt, nemlig at det er et tilbagevendende spørgsmål, vi bliver stillet ved de møder, vi er til. Er der noget, der optager befolkningen utrolig meget, er det spørgsmålet om, hvad der skal ske, hvis det bliver et nej.

Jeg svarer på det spørgsmål ved alle de EU-møder, jeg er til, og det er ganske mange, og

derfor mener jeg, at SF tager fejl i, at danskerne ikke er forberedte på de her spørgsmål. Det indgår i danskernes overvejelser, når de stemmer den 28. maj. Det er i hvert fald det, de tilkendegiver på de møder, hvor de kommer for at deltage i den offentlige debat.

Tak for den principielle tilslutning fra Dansk Folkeparti. Hr. Kristian Thulesen Dahl ved jo, at vi har støttet ønsket om, at spørgsmålet om Schengensamarbejdet blev lagt ud til en folkeafstemning, men det var der jo, som hr. Kristian Thulesen Dahl konkluderede, desværre ikke flertal for her i Folketinget. Vi mente så, at i stedet for at skrive det spørgsmål om, som jo egentlig mere eller mindre er blevet afvist, kunne vi tage stilling til et delspørgsmål, nemlig ophævelse af grænsekontrollen.

Vores vurdering er, at sådan som Schengensamarbejdet kommer til at udvikle sig, vil flere lande stille med krav om, at de får lov til at genoprette personkontrollen. Hollænderne arbejder jo allerede i dag med tanken, fordi de har opdaget, at åbningen af grænsen mellem Holland og Tyskland har udviklet sig til at være et ganske problematisk projekt.

Så vil jeg sige til CD, selv om hr. Duetoft ikke er her længere, at når det gælder spørgsmålet om, hvad vi unionsmodstandere vil med EU-samarbejdet, skal jeg også delagtiggøre hr. Duetoft i det ved at give ham en række gode, velformulerede publikationer, Fremskridtspartiet har trykt og bruger i valgkampen i øjeblikket. Vi har ganske mange visioner for et fremtidigt Europa, og de bærer alle sammen i retning af mindre union og mere indflydelse til den enkelte borger.

Lad mig så til allersidst sige til fru Elisabeth Arnold, der tror, at borgerne vil blive sure over at skulle tage stilling til de her spørgsmål, at borgerne vil blive langt mere sure og vrisne også på fru Elisabeth Arnold, hvis de bliver bragt i den situation, at der efter et nej kun går et halvt eller et helt år, før de skal til stemmerurnerne igen, efter at bl.a. Det Radikale Venstre har botaniseret i det nej. Så bliver der for alvor vrede i den danske befolkning. Jeg tror faktisk, folk vil føle, at det var en tillidserklæring til befolkningen, hvis vi bad den om at tage stilling til nogle konkrete spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.